

Sentencja

Osobie znajdującej się w sytuacji takiej jak skarżąca w postępowaniu przed sądem krajowym podczas sześciomiesięcznego przedłużenia urlopu bezpłatnego, z którego skorzystała po urodzeniu dziecka, należy przyznać przymiot „pracownika najemnego” w rozumieniu art. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i zaktualizowanym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 1606/98 z dnia 29 czerwca 1998 r., pod warunkiem że podczas tego okresu osoba ta była ubezpieczona, choćby tylko od jednego rodzaju ryzyka, w ramach ubezpieczenia obowiązkowego lub fakultatywnego w powszechnym lub szczególnym systemie zabezpieczenia społecznego, o którym mowa w art. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71. Do sądu krajowego należy zbadanie, czy warunek ten został spełniony w rozpatrywanym przez niego sporze.

(¹) Dz.U. C 63 z 13.3.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Regeringsrätten — Szwecja) — Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp przeciwko Skatteverket

(Sprawa C-540/09) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 13 część B lit. d) pkt 5 — Zwolnienia — Gwarancja emisji („underwriting guarantee”) świadczona przez instytucje kredytowe za zapłatą prowizji spółkom emitującym w ramach emisji akcji na rynku kapitałowym — Transakcje dotyczące papierów wartościowych)

(2011/C 139/12)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Regeringsrätten

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp

Strona pozwana: Skatteverket

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Högsta förvaltningsdomstolen (dawniej Regeringsrätten) — Wykładnia art. 13 część B szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Zwolnienia — Gwarancja emisji świadczona przez bank spółce emitującej nowe akcje za zapłatą prowizji — Transakcja polegająca na

zobowiązaniu się banku do nabycia części akcji spółki będącej emitentem w przypadku gdyby w terminie nie dokonano subskrypcji na wystarczającą liczbę akcji, w celu zagwarantowania spółce będącej emitentem finansowania zamierzonego przez emisję (underwriting)

Sentencja

Artykuł 13 część B lit. d) pkt 5 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa podatku powinien być interpretowany w ten sposób, że zwolnienie z podatku VAT przewidziane w tym przepisie obejmuje usługi, jakie instytucja kredytowa świadczy w formie gwarancji emisji za wynagrodzeniem spółce zamierzającej emitować akcje, na podstawie której instytucja ta zobowiązuje się do nabycia akcji, na które nie dokonano zapisu w dniu zakończenia subskrypcji.

(¹) Dz.U. C 51 z 27.2.2010.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 17 marca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-23/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dopuszczenie do swobodnego obrotu świeżych bananów — Zadeklarowana masa nieodpowiadająca masie rzeczywistej — Obowiązek kontrolowania przez organy celne zadeklarowanej masy — Wspólnotowy kodeks celny — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Artykuł 68 i nast. — Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 — Artykuł 290a — Załącznik 38b — System środków własnych — Utrata wpływów — Rozporządzenie (EWG, Euratom) nr 1552/89 — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1150/2000 — Artykuły 2, 6, 9, 10 i 11)

(2011/C 139/13)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Caeiros, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 68 i nast. rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy

kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1), art. 290a rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 253, s. 1) oraz jego załącznika 38b, a także art. 2, 6, 9, 10 et 11 rozporządzeń Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonującego decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 155, s. 1) oraz (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, s. 1) — Dopuszczenie do swobodnego obrotu świeżych bananów — Zadeklarowana masa nieodpowiadająca masie rzeczywistej — Środki własne — Utrata wpływów

Sentencja

1) Poprzez systematyczne przyjmowanie przez portugalskie organy celne w latach 1998-2002 zgłoszeń o dopuszczenie do swobodnego obrotu świeżych bananów, podczas gdy organy te wiedziały lub w rozsądny sposób powinny były wiedzieć o tym, że zadeklarowana masa nie odpowiadała rzeczywistej masie bananów, a także poprzez odmowę przez portugalskie organy udostępnienia środków własnych odpowiadających utraconym wpływom i należnym odsetkom za zwłokę, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 13, 68 i 71 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny w związku z art. 290a rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 89/97 z dnia 20 stycznia 1997 r., a także na mocy art. 2, 6 i 9–11 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonującego decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot, zmienionego przez rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 1355/96 z dnia 8 lipca 1996 i tych samych artykułów rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Komisja Europejska i Republika Portugalska ponoszą swoje własne koszty.

(¹) Dz.U. C 100 z 17.4.2010.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel — Luksemburg) — Heiko Koelzsch przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-29/10) (¹)

(Konwencja rzymska o prawie właściwym dla zobowiązań umownych — Umowa o pracę — Wybór dokonany przez strony — Bezwzględnie obowiązujące przepisy prawa mającego zastosowanie w przypadku braku wyboru prawa — Określenie tego prawa — Pojęcie państwa, w którym pracownik „zazwyczaj świadczy pracę” — Pracownik świadczący pracę w więcej niż jednym umawiającym się państwie)

(2011/C 139/14)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Heiko Koelzsch

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour d'appel — Wykładnia art. 6 ust. 2 lit. a) Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 r. (Dz.U. L 266, s. 1) — Określenie prawa mającego zastosowanie do powództwa wniesionego z tytułu niezgodnego z prawem zwolnienia w braku wyboru prawa dokonanego przez strony indywidualnej umowy o pracę — Pojęcie miejsca, w którym pracownik zazwyczaj świadczy pracę — Pracownik wykonujący pracę w kilku państwach, ale powracający regularnie do jednego z nich

Sentencja

Artykuł 6 ust. 2 lit. a) Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie w dniu 19 czerwca 1980 r., należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy pracownik wykonuje działalność w więcej niż jednym umawiającym się państwie, państwem, w którym zazwyczaj świadczy pracę w wykonaniu umowy, w rozumieniu tego przepisu jest państwo, w którym lub z którego — przy uwzględnieniu ogółu elementów cechujących wspomnianą działalność — pracownik wywija się z zasadniczej części swoich obowiązków wobec pracodawcy.

(¹) Dz.U. C 80 z 27.3.2010.